

LBRIS

We know
books

SVEN HASSEL, pe numele său real Børge Willy Redsted Pedersen, s-a născut pe 19 aprilie 1917, la Fredensborg, în Danemarca. La vârsta de 14 ani a intrat în marina comercială, iar în 1937 Hassel s-a mutat în Germania pentru a se înrola ca voluntar în armată. A luptat pe mai multe fronturi, fiind rănit de mai multe ori. În cele din urmă, a ajuns la gradul de locotenent. S-a predat trupelor sovietice la Berlin în 1945 și și-a petrecut anii următori în mai multe lagăre de prizonieri. A început să scrie prima sa carte, *Legiunea blestemaților*, în timp ce era deținut. A fost eliberat în 1949, iar în 1951 s-a căsătorit cu Dorthe Jensen, soția sa fiind cea care l-a încurajat să scrie despre experiențele sale din război. *Legiunea blestemaților* a fost publicată în 1953 și ecranizată în 1987 sub titlul „Frontul terorii” (*The Misfit Brigade*). În 1957, Sven Hassel a rămas paralizat și timp de doi ani s-a luptat cu boala. După recuperare, și-a continuat activitatea de scriitor. În 1964 s-a mutat la Barcelona, unde a trăit până la sfârșitul vieții. A murit la 21 septembrie 2012. De-a lungul timpului, Sven Hassel a publicat mai multe volume de mare succes internațional, printre care: *Legiunea blestemaților*, *Blindatele morții*, *Camarazi de front*, *Gestapo*, *Imperiul iadului*, *Moarte și viscol*, *Drum sângeros către moarte*, *Curtea Marțială și Comisarul*.

SVEN HASSEL

Lichidați Parisul!

Ediția a VII-a

Traducere din limba engleză de
FLORIN MOLNAR

ARMADA

Cuprins

Plutonul 91 nu cruță pe nimeni	5
Ultima oră	29
Pe muntele Golgota.....	46
Încartiruirea	62
În stilul lui Hemingway	101
O mitralieră pierdută.....	122
Descoperirea unui depozit american.....	150
Generalul von Choltitz îl vizitează pe Himmler.....	178
Ar putea fi salvat Parisul?	194
Camera de gardăde la Hotel Meurice	201
Evadarea din închisoarea de la Fresnes	219
În Montmartre cu Haină Roșie	235
Plimbare nocturnă prin Paris	249
Gestapoul capitulează	267
O noapte la Paris	286
Refuz de a îndeplini ordinul	303

Imprint coordonat de Marian COMAN

Coordonator colecție: Andreea ROȘET

Coperta: Adnan VASILE

Prepress copertă: Alexandru CSUKOR

Corector: Ecaterina DERZSI

Tehnoredactor: Loredana DOBOȘ, Carmen DUMITRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HASSEL, SVEN

Lichidați Parisul! / Sven Hassel ; trad. din lb. engleză: Florin Molnar. -

Ed. a 7-a. - București : Armada, 2025

ISBN 978-606-43-2196-1

I. Molnar, Florin (trad.)

821.112.2

Sven Hassel

LIQUIDATE PARIS: LIKVIDÉR PARIS

Copyright © 1967 Sven Hassel / © 2012 Sven Hassel Estate
All rights reserved.

Copyright © Nemira, 1992, 1995, 1997, 2014, 2016, 2020,
2025, pentru prezenta ediție în limba română

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **Nemira**.
Armada Smart este o colecție a imprintului **Armada**.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-2196-1

Plutonul 91 nu cruță pe nimeni

— Mă întreb, spuse Micuțul, punându-și mâna
la ochi și uitându-se în zare, dacă poți să ajungi în
Anglia înot?

— Probabil că da, răspunse Legionarul, cu o voce
plictisită.

— Dac-ai fi pește, adăugă Bătrânul.

— Și ai avea cu tine hrană câtă îți trebuie...

— Oricum, ți-ar lua o groază de timp.

— Hm!

Micuțul își aținti din nou privirea către orizont,
încruntându-se și scărpinându-se în vârful capului.

— Dar a făcut-o careva? spuse el într-un târziu.

— Sigur, dar nu de-aici.

— Unde-ai ajunge dac-ai porni de-aici? insistă
Micuțul, care nu ar fi fost el dacă nu s-ar fi ținut cu
încăpățânare de o idee, când îi cășuna pe ea.

Legionarul ridică din umeri.

— Al naibii să fiu dacă știu... Poate la Dover.

— Atunci, cam cât de departe zici că ar fi? încercă
iar Micuțul.

— Mm... treizeci de kilometri. Optzeci de kilometri. Un drum al dracului de greu, în orice caz.

— De ce nu l-am încerca?

Bătrânul zâmbi:

— Pentru că te-ai îneca înainte să ajungi la jumătate.

— Faci pariu?

— De ce nu? Sunt sigur de ceea ce îți spun!

— Desigur, murmură Barcelona, există întotdeauna și un alt punct de vedere. Dacă te-ai rătăci, ceea ce ar fi foarte probabil, fiindcă fiecare părticică din mare arată exact la fel ca oricare altă părticică din mare, nu ai cum să știi unde-ai ajunge până la urmă. S-ar putea să fii destul de norocos să te trezești pe coasta Irlandei, dar, dacă ai trece pe lângă ea, ar trebui să o ții așa tot înainte, până în Groenlanda.

— Aș fi în stare să risc, spuse Micuțul. Aș prefera să înot de acum încolo de-a lungul și de-a latul oceanului, pentru tot restul vieții, decât să mai lupt în războiul ăsta mizerabil.

Oricât ar părea de absurd, am început efectiv să ne antrenăm pentru asta. În fiecare zi înotam cu puțin mai departe decât în ziua precedentă, făcând mereu eforturi până când simțeam că am ajuns la capătul puterilor, regula fiind ca acela mai slab „să țină pasul” cu cel mai puternic. În ce mă privește, eu am renunțat la ideea de a ajunge înot până în Groenlanda în ziua în care eram gata să mă înec din cauza unui cârcel. Dacă n-ar fi fost Gregor, pentru mine războiul s-ar fi terminat. Dar vreo doi din grup și-au continuat încă o vreme programul de antrenament. Amândoi s-au întors la miezul nopții, după ultima lor excursie pe apă, complet epuizați, dar declarând plini de entuziasm că au văzut la orizont țărnul Angliei.

— Încă vreo două săptămâni, își dădu cu părerea Micuțul, și cred că vom reuși.

N-au avut însă această șansă. Din anumite motive necunoscute nouă, paza s-a dublat de-a lungul întregii coaste și, înainte ca Micuțul și echipa lui de candidați la traversarea înot a Canalului Mânecii să fi găsit mijloacele de a trece neobservați, istoria a pus capăt ambițiilor lor prin debarcarea din Normandia. Războiul intervenise din nou.

Minele de aruncător alungă din tine orice sentiment. Cazemata în care ne aflam fusese lovită deja în plin și stătea înclinată asemenea unui bețiv, cu un umăr adânc înfipt în nisip și cu celălalt arătând spre cer. Acoperișul se lăsase în jos de la mijloc.

Părerea mea este că minele sunt și mai diabolice decât bombele. Îți toacă nervii cu și mai multă cruzime. Zgomotul pe care îl fac este infernal și au obiceiul să cadă unde sunt mai puțin așteptate. Când este vorba de o bombă, ai măcar șansa de a-i calcula punctul probabil de impact.

Încă o explozie. Cazemata și-a primit a doua lovitură în plin. De data aceasta, acoperișul s-a prăbușit definitiv. O ploaie de țărână și nisip căzu cu zgomot pe lângă urechile noastre, bucăți de beton se făcură țândări de jur împrejur și toate luminile se stinseră brusc. Aceia dintre noi care au putut, au ieșit afară. Maiorul Hinka fu proiectat violent, cu capul înainte, și ateriză cu un zgomot surd pe un morman de dărâmaturi. Se ridică de acolo încet, cu multă grijă. Avea sânge pe față, uniforma îi era zdrențuită, iar ciotul brațului drept îi ieșea, în mod grotesc, printr-o ruptură a mânecii. Își pierduse brațul cu doi ani în urmă. Ciotul nu apucase încă să se vindece cum trebuie.

O hoardă de șobolani chițăind se revărsă printre ruinele cazematei dărâmate. Unul, intrând în panică, se repezi la maior, i se agăță de piept, căscându-și puternic botul hidos,

dând la iveală un șir de dinți ascuțiți și galbeni. Micuțul azvârlă cu dosul palmei animalul, care zbură prin aer, și, în clipa în care atinse pământul, fu apucat de camarazii din pluton și sfâșiat în bucățele.

Din larg, artileria marinei trăgea asupra noastră fără oprire, demolând încetul cu încetul zidurile de beton în care ne puseseăm speranțele de a ne proteja. Trupele de infanterie recent debarcate înaintau, iar noi le respingeam cum ne pricepeam mai bine, aruncând grenade. Micuțul legăna neglijent în mână o grenadă, în vreme ce ajută la scoaterea unui supraviețuitor de sub dărâmurile cazematei. Îl priveam înmărmurit: cuiul de siguranță al grenadei era pe jumătate scos, iar el nu dădea niciun semn că ar fi observat. Micuțul însă știa ce face când era vorba de grenade. El și cu mine eram, ca să zic așa, campionii în domeniu. Micuțul le arunca la o distanță de 118 metri, eu la 110. Până la acea dată, nimeni nu fusese în stare să ne depășească performanțele.

Între timp, distracția continua. Dura deja de câteva ceasuri bune și începuse să ne plictisească. Era ca și cum ne-am fi aflat în interiorul unei tobe uriașe, în care ar fi bătut un milion de nebuni. După un timp, simțurile ți se toceau și percepeai totul ca pe un simplu zgomot de fond.

Porta propuse un joc de cărți, dar cine se putea concentra asupra lui? Nervii ne erau încordați la maximum, iar urechile ne pocneau la cea mai mică schimbare în calitatea zgomotului provocat de infernul ce făcea ravagii de jur împrejurul nostru. Bănuiam însă că aceasta nu era decât o joacă de copii, în comparație cu ceea ce, cu siguranță, avea să urmeze. Mai curând sau mai târziu, vor lansa un atac pe scară largă; un adevărat măcel. Deie Domnul să nu folosească aruncătoare de flăcări. Dacă ar face-o, am fi pierduți. Știam că ei nici nu cruțau și nici nu așteptau cruțare. Avuseseră grijă să ne informeze că singura noastră posibilitate de a scăpa era să ne predăm, căci intenționau să lupte până când ar fi șters de pe fața pământului și pe ultimul

dintre noi. Propagandă, firește. Lansam și noi astfel de prostii. Când ar fi sosit momentul, fie că s-ar fi folosit aruncătoarele de flăcări, fie că nu, noi trebuia să luptăm până la ultimul, cu spatele la zid, fără ca vreun gând de a ne preda să ne treacă prin mințile noastre bine instruite.

Bătrânul stătea în picioare, singur și părăsit, într-un colț, legănându-se ușor dintr-o parte în alta, privindu-și cu o expresie înghețată casca de oțel pe care o ținea cu ambele mâini. Nu știa că-l privesc, și pe obrazii lui am văzut două șiroaie curate de lacrimi rostogolindu-se prin stratul de fum și murdărie. Iată, mi-am zis, un om care nu va mai putea îndura prea mult dezgustătoarele imagini și zgomote și mirosuri ale războiului.

Bombardamentul continua. Absolut pe neașteptate, fără niciun semn prevenitor, tavanul noului nostru adăpost se prăbuși. Pentru o clipă, dominară panica și confuzia. Ca un telegraf bătând în neștire, în minte mi se întipări gândul: deci asta simți când ești îngropat de viu... deci asta simți când ești îngropat de viu... deci asta... Și apoi, deodată, m-am trezit în picioare, lângă Micuțul, chinându-ne amândoi să sprijinim o traversă grea, pentru a preveni o nouă alunecare de pământ. Micuțul nu spunea nimic: stătea doar acolo, transpirând și strângând din dinți. Aveam senzația că fiecare oscior din trup mi se frângea sub apăsare. Aproape că-mi doream ca Micuțul să renunțe la această luptă inegală pentru ca, pe urmă, și eu, fără să mă fac de râs, să dau drumul părții mele de povară și să mă scufund în pace pentru a-mi da sfârșitul sub dărâmurile. Dar Micuțul rămase cu încăpățănare pe poziție și, înainte ca eu să mă fac de rușine, apăru Gregor cu un ciocan și niște proptele. Nu eram îngropați de viu, dar fuseserăm pe aproape.

Un capăt al adăpostului era, evident, expus încă pericolului, așa că ne îngrămădeam în tăcere și treceam, fără un cuvânt, de la unul la altul țigări aprinse și o sticlă de calvados. Singurul zgomot, în afara urletului bătăliei ce se desfășura

afară, erau gemetele răniților, care te umpleau de milă. Un băietan de șaptesprezece-optsprezece ani urla din toate puterile, în agonie, zăcând într-un colț cu ambele picioare zdrobite până la mădăvă de greutatea unui tun. L-au scos în grabă și l-au îmbibat cu morfină, dar eu n-aș fi pariat pe șansele lui. Oricum, sigur era că n-ar mai fi putut vreodată să umble.

Porta se târa printre picioarele oamenilor, căutându-și pachetul de cărți pe care-l împrăștiase explozia. Legionarul desfășură calm un mic postav verde și începu să joace zaruri cu mâna stângă contra mâinii drepte. Noi, ceilalți, stăteam în picioare sau așezați, înghesuiți unul într-altul, într-o atmosferă încordată ca un arc. Atinseserăm acea limită a spaimei și tensiunii care te aduc în pragul nebuniei, când orice remarcă întâmplătoare sau incident neînsemnat îi poate duce pe oameni dincolo de limita raționalului și îi poate transforma în animale sălbatice care să se sfășie și să se arunce în luptă unul împotriva celuilalt. A fost o ușurare când a apărut o a doua hoardă de șobolani: ne-a dat un pretext legitim pentru a acționa violent și, probabil, a prevenit un mic dezastru.

Orele treceau; încet, greoi, una după alta, într-o procesiune ordonată, târându-se înainte, spre o nouă zi sau o nouă noapte. Nu mai eram siguri ce oră era sau de câtă vreme ne aflam acolo. Stăteam și așteptam, pur și simplu. Nu puteam face nimic altceva. Unii dintre noi fumau, alții stăteau de vorbă, alții dormeau. Majoritatea ședeau și priveau. Legionarul își strânsese de mult postavul verde, iar Micuțul își scosese muzicuța și ne cânta, iarăși și iarăși, aceleași melodii. Câțiva dintre noi îl ocărau, dar majoritatea sufeream în tăcere. Dacă nu altceva, armata te învăța măcar să ai răbdare.

Afară nu puteai să-ți dai seama dacă era zi sau noapte. Un nor gros de fum atârna ca un giulgiu între cer și pământ.

Nu părea posibil ca cineva – sau chiar ceva – să fi supraviețuit crâncenului atac.

La un moment dat, Porta a scos cele patruzeci și nouă de cărți de joc pe care reușise să le salveze și a început să le împartă celor care stăteau în apropierea lui, dar chiar și entuziasmul lui se topi în fața totalei noastre letargii. În primul rând, era aproape imposibil să vezi cărțile fără să aprinzi mereu chibrituri, iar pe de altă parte cui naiba îi mai păsa dacă pierde sau câștigă?

— Nici măcar să trișezi nu-ți mai vine, fir-ar să fie, mor-măi Porta, adunând pachetul și amestecând cărțile cu un aer supărat.

Nimeni nu se deranjă măcar să nege. Continuum să ne îndeplinim istovitoare sarcină de a aștepta.

— Ați putea să mâncați, dracului, în loc să stați pe nenorocitele voastre de funduri și să nu faceți nimic.

Porta trecu cu privirea roată peste noi, în întuneric. Nimeni nu mișcă nici măcar un mușchi. Dând din umeri cu indiferență, el își scoase rația de supraviețuire și începu să o halească. Priveam cu ochii goi. Nici măcar maiorul Hinka nu comentă, deși deschiderea rației de supraviețuire, ca să nu mai vorbim de consumarea ei, era interzisă în mod expres până la, sau fără, ordinul unui comandant. Porta continua să mestece cu sânge, folosindu-și vârful baionetei drept furculiță. Când își termină rația, bău din apa ce se folosea pentru răcirea mitralierelor. Nimeni nu protestă. Nimănui nu-i păsa. Cine ar fi vrut să răcească mitralierele când, în orice clipă, era în pericol să fie făcut fărâme de către inamic? Porta, aparent imperturbabil, își încheie masa scobindu-și unicul dinte rămas cu o bucată de cârpă unsuroasă, folosită la curățarea puștilor. Se așază apoi pe spate, cu mâinile sub cap și cu un zâmbet de mulțumire pe buze, ca unul care ar fi terminat o masă cu trei feluri de mâncare și o sticlă de vin.

În sfârșit, bombardamentul dădu semne că s-ar potoli. Ne ridicarăm cu grijă, luarăm puștile în mână, împinserăm plăcile protectoare din dreptul ambrazurilor și instalaram mitralierele în poziție. Ar fi fost un adevărat miracol atunci dacă, în iadul lumii de afară, ar mai fi rămas ceva în viață. Peisajul devenise de nerecunoscut de când îl văzusem ultima oară. De jur împrejur, pe o distanță de kilometri, zăceau împrăștiate dărâmături. Țărușii de oțel și barajele de sârmă ghimpată, supravegheate cu atât drag de Rommel, dispăruseră cu desăvârșire. Maiorul Hinka făcu încercăriperate, dar lipsite de succes, de a contacta baza la telefonul de companie. Nu mai exista telefon. Nu mai exista bază. Toate pozițiile pe care le deținusem fuseseră pesemne rase de pe fața pământului de bombardament.

Iar acum, inamicul se revărsa din ambarcațiunile de desant și mișuna cu miile pe plaje. Val după val de figuri îmbrăcate în kaki, căroră nici nu le trecea prin minte că ar putea să mai întâmpine vreo opoziție. La urma-urmei, cine ar fi putut supraviețui atacului sălbatic, pentru a putea opune vreo rezistență?

Și apoi, deodată, aruncătoarele de 120 mm începură să arunce o cascadă neîntreruptă de proiectile în mijlocul hoardelor kaki. Pentru o clipă, infanteria ezită, dădu înapoi, evident șocată de această primire neașteptată. Comandanții lor nu le oferiră niciun răgaz. Dădeau ordine cu glas ridicat, încolo și încoace, și își grăbeau oamenii prin mișcări nerăbdătoare de brațe și smucituri din cap. Mitralierele secerau lanțuri întregi de trăgători, aruncătorul de flăcări al lui Porta își trimitea limbile lui drăcești printre aceștia, înhățând ici pe unul, dincolo pe altul. Ne ridicarăm din gaura de iad pentru a-i privi cum mor. Era acum rândul nostru să le arătăm ce înseamnă o distrugere în masă. Siluetele în kaki cădeau una peste alta, călcau peste camarazii lor căzuți, se împiedicau și se încurcau în picioare, dar continuau să vină. Am văzut un soldat împiedicându-se de un morman

de dărâmături, străpuns în cădere de sârmă ghimpată ascunsă. Țipetele lui erau îngrozitoare chiar și pentru urechile mele surescitate. A fost o binefacere când, prins în focul mitralierelor, a fost aproape tăiat în două. Cel puțin au încetat țipetele.

Maiorul Hinka se ridică brusc în picioare și se năpusti afară strigându-ne să-l urmăm. Pornirăm pe urmele lui, cu Micuțul și Legionarul în frunte. Cu o mână țineam arma care atârna la spate, prinsă de cureaua agățată în jurul gâtului. Cu mâna liberă smulgeam grenade de la centură și le aruncam în puzderia de inamici. Peste tot, în jurul nostru, erau oameni care țipau, strigau, trăgeau cu arma, încurcați în sârmă ghimpată, murind în tăcere pe nisipul îmbibat cu unsoare. Chiar în fața mea a răsărit un soldat în kaki. Își pierduse casca. L-am izbit cu genunchiul în stomac, l-am doborât cu patul puștii, l-am lăsat lat acolo și am alergat mai departe. Deodată, mi-am dat seama că Barcelona era lângă mine. Ne-am croit drum împreună, bălăcindu-ne cu cizmele noastre grele într-o mare de sânge și cadavre.

Iar acum, inamicul se retrăgea. La început lent, apoi accelerându-și gradat ritmul, până s-a ajuns la o năvală nebunească spre mare, lăsând în urmă, în goană, arme, măști de gaze, căști. Venise rândul nostru și triumfasem. Dar cum, și de ce, pentru cine și în ce scop? Pentru Patrie? Pentru Führer? Pentru onoare, pentru glorie, pentru medalii și avansare? Nicidecum. Nici pe departe. Am luptat din instinct. Pentru a ne conserva prețioasele noastre vieți cu orice preț. Și fiecare minut fusese un coșmar. Acum te aflai lângă un camarad și, în clipa următoare, întorcându-ți capul, constatai că ceea ce fusese cândva o ființă umană nu mai este decât o masă sângerândă de carne sfărtecătă și de oase zdrobite. Și timp de câteva minute te simți distrus; simți că lacrimile te înecă, îți izbești capul cu patul puștii, simți că înnebunești, nu mai suportți. Iar câteva clipe mai târziu ești din nou în focul bătăliei, luptând din nou pe viață